

Тема: Бог има план за нас

Предмет: Библиски перспективи и пророштва

Бог е автор на целата Библија. Тоа значи дека **перспективата за животот** од која можеме да научиме е онаа перспектива што Бог сака да ја цениме. Ветувањата што ги читаме се загарантирани со божествена сила. Пророштвата што ги читаме се запишани од Неговите вдихновени слуги - така што тие се сигурни и неверојатни. Особено мораме да цениме дека евангелската порака што ја донесе Исус е вкоренета во Стариот Завет - таа била вткаена во законот и списите на пророците и на другите (дури и во поетските книги). Без соодветно разбирање – и верување – во старозаветните пророштва за Исус и ветувањата во врска со тоа што ќе постигне, ние не можеме правилно да ја разбереме добрата вест, пораката за спасение, која ја поучувал Исус, а потоа и неговите апостоли во Новиот Завет.

За жал, понекогаш постои тенденција да се игнорира Стариот Завет и да не се смета за важен или релевантен во денешно време. Некои верски водачи и нивните предавања ја промовираат идејата дека Стариот завет е несовршен запис на еврејскиот народ кој е напишан „за да се разберат настаните во нивното тогашно време“. Со отфрлање на Стариот завет на ваков начин, тие теолози покажуваат непознавање на самата евангелска порака. Павле јасно го кажа ставот: „А и Писмото предвиде, дека Бог преку верата ги оправдува народите, и однапред му го навести Евангелието на Авраама: „Во тебе ќе бидат благословени сите народи.“ (Галатјаните 3:8).

Авраам живеел две илјади години пред да се роди Исус, започнувајќи го животот во сегашен Ирак, а сепак му било проповедано од **Евангелието** при што овој факт е забележан во првата книга од Стариот завет. На остатокот од писмото упатено до галатските верници има повеќе информации за ова Евангелие или „добрата вест“ која му била проповедана на Авраам. Кажано ни е дека Авраам верувал во ова Евангелие и дека оваа вера го направила праведен во Божјите очи. Освен тоа, учиме дека, поради верата на Авраам, и другите луѓе, како нас, можат да бидат оправдани или „праведни“, ако имаме вера во истите овие работи (Галатјаните 3:6-8). Исто така, читаме дека, преку развивање на таква вера и преку потопување, луѓето од кој било народ може да се сметаат за наследници на Авраам и на ветувањата што му биле дадени (Галатјаните 3:27-29).

Во што верувал Авраам за да заслужи таков благослов? Кои точно биле ветувањата што Бог му ги дал? А што значи да се биде „оправдан“? Овие работи се важни ако сакаме да ја разбереме евангелската порака. Ајде да погледнеме во Битие каде Бог му дал ветувања на Авраам - настаните на кои се осврнува апостол Павле. На седумдесет и пет години, на Авраам му било кажано да остави сè што има и да се потпре на Бога, кој ќе го одведе во нова земја. За возврат за тоа што ќе ја положи својата доверба во Бог и ќе ги послуша Неговите упатства, Бог направи пророштво за тоа што ќе се случи со Авраам: Бог му ветил на Авраам дека ќе ја поседува оваа нова земја засекогаш и дека ќе има безброј потомци кои ќе станат голем народ и дека сите семејства на земјата ќе добијат благослов преку него (Битие 12:1-3, 13:14-17). Подоцна во Битие, читаме дека Авраам „му поверувал на Бога“ и дека Бог го сметал ова верување како „праведност“ во Неговите очи (Битие 15:1-6); понатаму, читаме дека Бог бил толку задоволен од верата на Авраам што ги исполнил Неговите ветувања склучувајќи формален завет со него (Битие 17:4-9). Битие ни кажува како Авраам навистина ги следел Божјите упатства и го напуштил својот дом во Ур, за да отпатува во земјата Ханаан, која во тоа време била населена од локални племиња. Исто така, дознаваме дека, кога имал деведесет години, тој сè уште не добил ништо од земјата како сопственост - всушност тој никогаш не добил ништо во својот живот.

Во писмото до Евреите, ни е кажано дека Авраам живеел во земјата Ханаан како туѓинец во туѓа земја и дека таму умрел на сто седумдесет и пет години без да ги прими ветувањата што Бог му ги дал. А сепак, тој продолжи да верува во нив; тој никогаш не ја изгубил вербата во Бога и Бог продолжил да додава дополнителни детали на ветувањата што ги дал. Бог му рекол на Авраам дека неговото семејство ќе вклучува кралеви и дека заветот што Тој го склучил со Авраам ќе биде вечен (Евреите 11:6,39, Битие 17:4-9). Сега размислете дека Бог му дал ветувања на Авраам - и дека Авраам не ги примил тие ветувања за време на својот живот.

За да ги прими ветувањата, Авраам ќе треба да воскресне и да живее вечно на земјата!

Сега можеме да почнеме да сфаќаме какви длабоки и прекрасни ветувања му дал Бог на Авраам и каква вера имал Авраам за да им верува. Исто така, можеме да го видиме, во импликациите на овие ветувања, значењето на она што ни го кажува Павле во писмото до Галатјаните. Павле вели дека Евангелието што му било проповедано на Авраам се состоело од ветувањето дека тој лично ќе живее засекогаш во ветената земја и дека преку него сите луѓе на земјата би можеле да бидат оправдани, прогласени за праведни и затоа да учествуваат во тоа ветување за бесмртен живот на земјата. Токму верувањето на

Авраам во овие ветувања го направило праведен во Божјите очи (Галатјаните 3:6-8,24).

Но, што е тоа во врска со Авраам што толку му угодувало на Бога што го избрал да добие такви значајни ветувања и исто така бил подготвен да го смета за „праведен“ или оправдан од гревот? Веќе дознавме дека Авраам му верувал на Бог со целата своја иднина слушајќи ги неговите упатства да остави сè што има и да отпатува во нова земја. Исто така, дознавме дека Авраам верувал дека ќе живее вечно на земјата. *(Ова е потврдено во Евреите каде што читаме дека, иако Авраам никогаш не ја добил земјата додека бил жив, тој го задржал непоколебливото верување дека еден ден ќе воскресне и дека ќе живее повторно на земјата засекогаш - прочитајте во Евреите 11:8-13).* Понатаму во ова поглавје од Евреите, читаме дека она што најмногу му угодувало на Бог е тоа што Авраам ја покажал силата на својата вера со тоа што се соочил со важен предизвик. Верата на Авраам била толку длабока што тој бил подготвен да му го принесе на Бога својот скапоцен, единец син како жртва, цврсто верувајќи дека Бог ќе може да го врати од мртвите (Евреите 11:17-19).

Ако се вратиме на записот за овој настан, во Битие 22:1-18, читаме дека Бог му рекол на Авраам да го принесе својот скапоцен син Исак, како жртва паленица на врвот на планината Морија. Авраам не го прашувал Бога, туку станал рано следното утро и го зел Исак и дрвата што биле потребни за да ја запали жртвата и ги однел со себе на врвот на планината. Исак таму дозволил да биде врзан и Авраам го положил на купот дрва и се подготвил да го убие. Она што се случило потоа било многу важно бидејќи, откако видел дека Авраам е подготвен да го послуша и да помине низ страшното убиство и палење на својот син како жртва, Бог во последен момент го спречил да го стори тоа. (Наместо тоа бил даден овен како жртва.) Ова бил значаен настан бидејќи ни кажува три важни работи...

> Прво: ни покажува дека Авраам верувал дека Бог може да го врати Исак од мртвите

> Второ: тоа било признание од Авраам дека Бог бил праведен кога барал жртва и

> Трето: Божјото обезбедување на овен за умирање нè учи дека Тој Самиот ќе ја даде потребната жртва - ветување кое јасно укажуваше на смртта на Исус Христос.

Сето ова ни е објаснето во книгата Дела, каде што е содржано упатување на друго старозаветно пророштво за Исус Христос. Овој пасус, Дела 8:32-38, вклучува цитат од Исаија - добро познато пророштво за овца која е жртва за грев и преку чија смрт многумина би биле оправдани (Исаија 53:7-11). Филип објаснува дека ова пророштво се исполнило од Исус. Важноста да се верува и да се разбере зошто Исус умрел и што претставува неговата пролеана крв е објаснето во писмото до Римјаните. Овде читаме дека, иако сите сме грешни, можеме да бидеме оправдани пред Бога преку крвта на Исус (Римјаните 4:23-25). Понатаму, читаме дека сме оправдани со вера во спасителната крв Христова и дека преку ова оправдување и вера можеме да имаме мир со Бога. Можеме да ни бидат простени гревовите и да се спасиме од смртта што е последица на тој грев (Римјаните 5:1-9).

Така, сега можеме да видиме како евангелието му било проповедано на Авраам: сите елементи на добрата вест биле таму во ветувањата што Бог му ги дал. Ветувањето за вечен живот на земјата беше овозможено затоа што Авраам ќе има потомок, Господ Исус. Преку неговата смрт на крстот, можеме да се сметаме за праведни, бидејќи ни се простени гревовите со пролевањето на неговата крв.

Авраам не бил единствениот старозаветен лик кој добил ветувања и пророштва за Исус Христос, неговата спасителна жртва и вечен живот на земјата. Ангелот Гаврил ѝ рекол на Марија дека ќе роди син. Неа ѝ било кажано дека неговото име ќе биде „Исус“ (што значи „Бог спасува“) и дека овој спасител ќе биде Божјиот син. Гаврил цитирал од едно пророштво дадено илјада години порано до еден од најпознатите потомци на Авраам, цар Давид. Во ова пророштво, на Давид му било ветено дека еден од неговите потомци ќе седне на неговиот престол и ќе владее над вечното царство (Лука 1:26-55, 2 Самоилова 7:8-16). Ова пророштво за Исус се слави во книгата Псалми, каде што ни е потврдено ветувањето дадено на Авраам дека ова вечно царство ќе се состои од сите народи на земјата, и овде ни е јасно дека царот Исус Христос ќе биде Божји син (Псалм 2:1-9, 89:3-4).

Накратко, тогаш видовме дека Евангелието е навистина содржано во Стариот Завет. Се состои од ветувањето (дадено на Авраам уште во книгата Битие) дека еден од неговите потомци ќе биде Исус, спасителот, Божјиот син - и дека, преку смртта на оваа совршена жртва, нашите гревови можат да бидат простени и да бидеме праведни во Божјите очи. Поради ова, можеме да живееме вечно – со Авраам – во Божјето царство на земјата. Она што мораме да го направиме за да бидеме дел од овие ветувања е да веруваме во нив и да бидеме крстени. Како што вели Павле, „зашто сите што сте крстени во Христа, се облекле во Христа... А ако сте Христови, тогаш сте Авраамово семе и наследници по ветувањето“ (Галатјаните 3:27-29).

Ова секако ја менува нашата сегашна перспектива за животот – како и во таа славна, мирна, иднина.